

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 6313/05
05.04.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Olge Đuričić, kao predsednika veća, Obrada Andrića i Tomislava Medveda, kao članova veća, sa savetnikom Zoranom Brajović, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca AA protiv osporenog rešenja tuženog organa Ministarstva finansija Republike Srbije – Poreske uprave – Regionalnog centra Beograd broj 436-42/2005-02 od 10.08.2005. godine, u pravnoj stvari poreza na imovinu, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 5. aprila 2006. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Ministarstva finansija – Poreske uprave – Filijale Čukarica broj: 436-1B/43956 od 15.04.2005. godine. Inače, tim ožalbenim prvostepenim rešenjem tužiocu je za 2005. godinu za period od 01.01. - 31.12. 2005. godine utvrđen porez na imovinu za stan u aa, površine __ m², u iznosu od 1.884,89 dinara.

U tužbi kojom je pokrenuo upravni spor, tužilac pobija zakonitost osporenog rešenja iz svih zakonskih razloga. Ističe da je vrednost predmetnog stana po rešenju za 2003. godinu iznosila 1.092.124,18 dinara, po rešenju za 2004. godinu 1.219.868,02 dinara a po rešenju za 2005. godinu 3.357.744,39 dinara. Dalje navodi da je vrednost stana trebalo korigovati u skladu sa indeksom promena cena na malo i da uvećana vrednost predmetnog stana u ožalbenom rešenju za 175.25% u odnosu na vrednost istog u rešenju za 2004. godinu nije u skladu sa zakonom. Dodaje da mu nije omogućeno u postupku po žalbi na zapisniku od 07.06.2005. godine da izvrši uvid u vrednost po strukturi istih stanova u zgradi u istoj ulici, a prema njegovim saznanjima u obračunu tržišne vrednosti tih stanova, nije primenjena ista cena po m² stambene površine kao što je to učinjeno u njegovom slučaju . Kako smatra da je mu je poreska obaveza previsoko i nerealno utvrđena u iznosu od 54.883,04 din/m², predlaže da sud tužbu uvaži i osporno rešenje poništi.

U odgovoru na tužbu, tuženi organ ostao je u svemu pri razlozima iz obrazloženja osporenog rešenja, pa je predložio da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Pošto je ocenio navode tužbe, odgovor na tužbu, kao i celokupne spise predmeta ove upravne stvari, Vrhovni sud Srbije je našao:

Tužba je neosnovana.

Pravilno je, po oceni ovog suda, odlučio tuženi organ kada je u postupku u kome nije bilo povrede pravila postupka, odbio žalbu tužioca izjavljenu protiv rešenja prvostepenog organa od 15.04.2005. godine, nalazeći da je isto u svemu pravilno i na zakonu zasnovano.

Naime, prema stanju u spisima tužilac je ožalbenim rešenjem od 15.04.2005. godine zadužen porezom na imovinu za 2005. godinu, shodno članu 33. stav 1. Zakona o porezima na imovinu («Sl. glasnik RS» br. 26/01...135/04) na osnovu podataka iz poreske prijave koji je tužilac kao vlasnik stana površine 61.18 m² u __, Ulica aa, dostavio prvostepenom organu dana 14.05.1992. godine. Prilikom utvrđivanja poreza na imovinu prvostepeni organ je primenio podatke iz poreske prijave o površini, godini izgradnje stana, lokaciji, prosečne tržišne cene po m²

odgovarajućih nepokretnosti na teritorije opštine gde se nepokretnost nalazi, broju bodova i broju članova domaćinstva i dr... koji su relevantni podaci u pogledu utvrđivanja visine poreske obaveze shodno odredbama Zakona o porezima na imovinu kao i odredbama Pravilnika o načinu utvrđivanja osnovice poreza na imovinu na nepokretnostima («Sl. glasnik RS» br. 38/01 i 45/04). Odredbom člana 2 stav 1 tačka 1; člana 4 i člana 5. Zakona o porezima na imovinu je propisano da se porez na imovinu plaća na pravo svojine na nepokretnostima, da je poreski obveznik imalac tog prava, a da je osnovica poreza tržišna vrednost nepokretnosti na dana 31.12. godine koja prethodi godini za koju se utvrđuje i plaća porez na imovinu, s tim što se ta vrednost svake godine umanjuje za amortizaciju po stopi od 1,5 % primenom proporcionalne metode, a najviše do 70%. Naime, prvostepeni organ je u ožalbenom rešenju pravilno utvrdio vrednost predmetnog stana površine 61.18 m² u iznosu od 3.357.744,89 dinara, u skladu sa odredbom člana 5. navedenog Zakon, na osnovu pribavljenih podataka o prosečnoj ceni stanova na dan 31.12.2004. godine na teritoriji opštine __ u iznosu od 54.883,04 dinara po m² (koji iznos poreske osnovice po m² se odnosi na sve stanove na teritoriji Gradskih opština osim za opštine __, __ i __ koja iznosi 65.678, 35 dinara po m²), te je na osnovu te cene i primenom podataka koji se odnose ne elemente za utvrđivanje kvaliteta objekta utvrđena tržišna vrednost predmetne nepokretnosti u navedenom iznosu od 54.883,04 dinara po m², a što je bila cena izgrađenog i prodatog m² stambene površine na teritoriji opštine __ na dan 31.12.2004. godine. S toga navodi tužbe tužioca da je poresku osnovicu trebalo utvrditi u skladu sa indeksom rasta cena na malo u 2004. godini se ocenjuju kao neosnovani, jer je tužiocu poreska osnovica, kao i visina poreza utvrđena u skladu sa citiranim zakonskim odredbama.

Cenjeni su navodi tužbe tužioca da »mu u postupku po žalbi nije omogućeno na zapisniku od 07.06.2005. godine da izvrši uvid u vrednost po strukturi istih stanova u zgradi u istoj ulici, a prema njegovim saznanjima u obračunu tržišne vrednosti tih stanova, nije primenjena ista cena po m² stambene površine kao u njegovom slučaju“, pa Vrhovni sud Srbije nalazi da je ovaj navod takođe neosnovan. Ovo sa razloga što ovaj navod nije istican prilikom sastavljanja predmetnog zapisnika od 07.06.2005. godine, koji zapisnik je tužilac prihvatio i potpisao bez primedbi, ističući samo da ne odustaje od podnete žalbe. Osim toga, navod tužbe tužioca da „mu je poreska osnovica utvrđena u nerealom i previsokom iznosu“, Vrhovni sud Srbije ocenjuje samo kao paušalan, jer isti ni uz žalbu ni uz tužbu ne nudi nijedan relevantan dokaz kojim bi potkrepio istinitost ovakve svoje tvrdnje. Kako je tužiocu izvršeno umanjenje predmetnog poreza i na osnovu broja članova njegovog porodičnog domaćinstva (tri člana) u skladu sa odredbom člana 13. stav 1. Zakona o porezima na imovinu kao i po osnovu amortizacije od 36% u skladu sa odredbom člana 5. stav 2. istog Zakona i koeficijenta lokacije od 0,6%, to ovaj sud nalazi da su poreski organi na osnovu pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja i sa pravilnim pozivom na citirane propise, doneli pravilne i zakonite odluke.

Nalazeći da osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužioca, Vrhovni sud Srbije je na osnovu odredbe člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ" br.46/96), odlučio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU,

dana 5. aprila 2006. godine, U. 6313/05

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Zorana Brajović,s.r. Olga Đuričić,s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

IJ